

DE BELGISCHE VISSERIJ IN DE KAMER

Vorige week werd in de Kamer van Volksvertegenwoordigers de begroting van Landbouw en Visserij voor 1976 besproken en kwamen hier verschillende sprekers aan het woord, waar we moeten vaststellen, dat de volksvertegenwoordigers van onze kust meer belangstelling beginnen te tonen voor de visserij, al dient gezegd, dat uit de tussenkomst van sommigen eens te meer bewezen wordt, dat het groot tijd wordt dat de visserij hen beter en behoorlijker voorlicht omtrent de werkelijke toestanden om aldus meer de belangstelling te wekken en te vermijden dat er in de Kamer en de Senaat veel kletspraat verteld wordt, waar door onvermijdelijk van de essentiële belangrijke vraagstukken afgeweken wordt en dit de minister niet toelaat de noodzakelijke hervormingen in te voeren daar waar het hoort.

Als het secretariaat van de Rekenkamer echter meer belang hecht aan allerlei kletspraat in TV en radio of nutteloze en ongevraagde reizen, dan kan van die voorlichting weinig goeds in huis komen.

Hierna laten we de volksvertegenwoordigers aan het woord van wie we hun tussenkomst ontvingen, alsook het antwoord van de minister.

Men kan ons niet verwijten ze niet alle weer te geven, vermits ze ons niet toegezonnen werden en we dus veronderstellen, dat ze alleen tussenkwamen om toch ook iets te zeggen.

TUSSENKOMST VAN VOLKSVERTEGENWOORDIGER DRIES CLAEYS

1. Zware beproevingen

Sedert één jaar werd Belg. zeevisserij als het ware door het noodlot achtervolgd.

Niet minder dan 7 vissersschepen zijn reddeloos verloren gegaan.

De voorlaatste ramp bovendien met verlies van 5 mensenlevens.

De zwarte reeks werd ingezet door het vlaggeschip O.288 Lans dat op 21 december '74 op de klippen liep bij terugkeer uit de IJslandse wateren.

In juni vergingen drie schepen. Op 5 juni de O.244 „Noordzee” die vóór de Engelse kust vergaan is na botsing met een onbekend gebleven onder water drijvend voorwerp.

Op 21 juni verging de O.312 „Angelus” na een brand op zee.

Op 29 juni verging de N.159 „Avondster” na een lek in de machiniekamer te hebben opgelopen.

Op 11 augustus was het de Z.438 „Kompas” die zonk na een aanvaring op zee.

Op 15 november was het de Z.496 „Damar” die in een zware storm kaapseide en waarvan de bijna dramatische reddingspogingen van de Engelse redders toch met succes bekroond werden en alle opvarenden gered.

Op 13 november evenwel was er van redding geen spraak toen de Blankenberge 604 „Ibis” in een uiterst dikke mist, na een dagenlange en succesvolle reis op een half-

uur varen in de dikke mist aangevaren, gekapseisd en naderhand gezonken, 5 mensenlevens gaan daarbij verloren.

Uit deze herhaling van rampen blijkt duidelijk dat ondanks alle technische vooruitgang, ondanks de modernste apparatuur en alle mogelijke veiligheidsmaatregelen, de zee toch nog altijd haar tol blijft eisen en het vissersberoep nog altijd een van de zwaarste en gevaarlijkste blijft.

Op één punt van de uiteenzetting van Collega Van Steenkiste wil ik echter enige afstand nemen. Men kan niet zeggen dat de zeevisserij reeds sedert 10 jaar in een crisisperiode zit.

Die bewering zou als gevolg hebben dat de ernst van de situatie die wij NU beleven zou onderschat worden.

De crisis die wij nu beleven heeft uitzichten die NOOIT TEVOREN hebben bestaan.

Men kan voor de zeevisserij niet op dezelfde wijze de conjuncturele en de structurele moeilijkheden naast elkaar of uit elkaar houden zoals in de economie te lande kan gedaan worden.

Hoe men ze ook klasseert laat de mensen uit het bedrijf nogal koud. Hoe men ze aanpakt en bestrijdt of verhelpt, DAT is het wat hen interesseert.

Als ik dan een korte schets van moeilijkheden geven kon zou ik willen wijzen op 3 elementen die de basis vormen:

- 1) De onzaglijke STERKE VERHOOGING van de produktiekosten: bouw, onderhoud, uitrusting, brandstof;
- 2) De STERKE DALING VAN DE AANVOER. 1974 reeds 9 % daling, gaven de zwakste aanvoercijfers sedert de oorlog; 9 eerste maanden 1975 gaven een verdere daling van 11,5 % tegenover 9 maand van 1975;
- 3) De prijs die niet in verhouding stijgt. De gemaakte besomming in 1974 is praktisch gelijk gebleven aan de gemaakte besommingen in 1973. Voor de eerste 9 maanden van 1975 stel ik echter een daling vast van 9,6 % voor de waarden die besomd werden in 1975 tegenover de eerste 9 maanden van 1974.

Deze drie elementen spelen samen. De vermindering van inkomsten valt samen met een nog verder gaande stijging van de produktiekosten, wat dan als gevolg heeft dat de meeste ondernemingen, allemaal familiale, in zware rendabiliteitsmoeilijkheden zitten, enkele uitschieters niet te na gesproken.

Ik zou die moeilijkheden van conjuncturele aard kunnen noemen, ware het niet dat de kostprijsstijging ook van structurele aard is en zelfs de vermindering van de aanvoer lijkt een structureel element te hebben.

Naast die crisissituatie die van diepgaande aard is, kwamen er nog twee andere elementen bij:

1) De moeilijkheid met IJsland. Wat dit betreft weet deze Kamer allicht dat ons land een akkoord

had dat toelating gaf te vissen binnen de zone die sedert enkele jaren voor de IJslandse vissers voorbehouden was. Dit akkoord verviel op 13 november. Ondertussen heeft IJsland op eigen hand zijn voorbehouden visserijzone tot 200 mijl uitgebreid.

Er waren reeds besprekingen over een nieuw akkoord, die geen resultaat hadden.

Wij hebben goede hoop dat een regeling zal gevonden worden of zijn die onze IJslandschepen zal toelaten hun activiteit aldaar voort te zetten, hoewel de kans groot is dat dit dan ook beperkt zal worden tot een nader overeen te komen hoeveelheid.

Ik wil hierbij in herinnering brengen dat reeds bij besprekingen die het afsluiten van het verlopen akkoord voorafgingen, er van IJslandse officiële zijde sterk werd op aangedrongen dat de visserij-inspanningen van Belgische zijde in de IJslandse wateren zou moeten verminderd worden.

Desaangaande kan duidelijk gesteld worden dat onze aanvoer in 1975 tegenover 1971 met nagenoeg 25 % verminderd is terwijl ook de op IJsland ingezette scheepstonnen met nagenoeg 20 % verminderde.

Waar de verwachtingen voor IJslandse visaanvoer dit jaar ongeveer 5.900 Ton zou bereiken wat een vanggewicht van 6.800 Ton betekent, is het niet onwaarschijnlijk dat deze aanvoer van 1975 de basis kan vormen van een discussie over de eventuele quota die ook door IJsland voor ons zou bepaald worden.

N.v.d.Red.: Ondertussen werd een overeenkomst bereikt.

Of de bedoeling voorzit om stelselmatig ieder jaar tot vermindering te komen en aldus de voorbehouden visserijzone definitief voor onze vissers te sluiten, is een vrees die wij niet koesteren, maar die ons meer en meer beangstigt. Wij zullen daarover echter in de eerste dagen wel bescheid krijgen, veronderstel ik.

Wat er ook van zij, de periode van de open en vrije zee behoort definitief tot het verleden en met of zonder internationale overeenstemming matigen steeds meer landen zichzelf het recht toe om zomaar de voor hun eigen visserij voorbehouden zone uit te breiden.

De escalatie is begonnen met het voorheen nooit bestaande onderscheid tussen territoriale wateren en voor „visserij voorbehouden” wateren.

Dit was een historisch belangrijke stap waarvan wij stilaan de geweldige konsekwenties beginnen te vatten en jammer genoeg ook ondergaan.

Dezelfde maatregel nemen voor onze eigen kust zou hier voor ons een slag in 't water betekenen. De enige mogelijkheid voor riposteren lijkt mij te liggen in een gemeenschapschouwing van de E.E.G. die zou moeten denken aan een tot stand brengen van een Europese

voorbehouden visserijzone. Dit zou de leefbaarheid in de toekomst van de visserijbedrijvigheid in Europese landen beveiligen.

2) Daarnaast hebben we de op internationaal vlak ontstane quoteringsregelingen waarbij ieder land voorgelegd wordt welke hoeveelheden vis dit land mag vangen in de Noordzee, rond Engeland en in algemene zin in het noordoostelijk gedeelte van de Atlantische Oceaan.

Onze vertegenwoordiging in die conferentie heeft naar mijn oordeel goed gewerkt.

De quota die zij voor ons land hebben kunnen bekomen kan ik niet bestempelen als volledig voldoeninggevend. Maar in het kader van de dringende behoefte aan vangstbeperkingen teneinde de stocks te kunnen herstellen, meen ik dat ik Uw ambtenaren kan gelukwensen. Ook met de quota die zij onlangs in de Conferentie te Londen hebben bereikt voor het jaar 1976. Over het algemeen genomen zijn onze quota voor alle vissoorten in de Noordzee bevredigend. Wij hebben dit jaar moeilijkheden met de vanggebieden die we gewoon zijn «het Kanaal» te noemen en dit is dan zowel het Engels Kanaal als het Bristol Kanaal, minder de Ierse Zee. Wij zullen in 1976 in dezelfde vanggebieden moeilijkheden hebben en wellicht de vissers moeten verbieden te gaan vissen waar zij hun brood zouden verdienen. En dat is zeer hard. Daarom moeten wij ook eens kritisch die quotaregeling bekijken.

De grootste kritiek die we kunnen uiten is wel: dat ze niet waterdicht is. Een bedrijfsmens vertelt dat in een buurland of in een bepaalde haven daarvan in de laatste weken met bepaalde vissoorten 40 pct boven de aangegeven hoeveelheden, langs de rand en ongemerkt in de sluikehandel terecht komt, waarmede de markt van Parijs ondermijnd wordt.

Er zijn in een ander land een enorm groot aantal kleine vissershaventjes waar geen enkel administratief apparaat aanwezig is en waar dus geen degelijk statistisch materiaal kan voorhanden zijn.

Stellen we daarnaast de industriële visserij die vooral in Denemarken bestaat en die afgestemd is op de vismeelfabrieken. Nu wordt ook de sprotvangst gequoteerd. Denemarken krijgt een zeer groot kwota, waarin ontegensprekelijk een groot gedeelte haring zal zitten, altemaal toch mensenvoeding die tot diervoeding zal verwerkt worden.

Het is niet verwonderlijk dat het quota-systeem aanleiding geeft tot een diepgaand wantrouwen van het ene land tot het andere en het groeien van beschuldigingen over niet naleving elders, waar men dan de eigen overtredingen als te veronachtzamen bestempelt. Des te meer dat heel het systeem eigenlijk op zijn naleving niet controleerbaar is, tenzij bij een betrekkelijk kleine zeevisserij als bij ons die geconcentreerd is op 65 km kust en drie goed uitgeruste havens waar

(vervolg blz. 5)

(Vervolg van blz. 4)

toezicht georganiseerd is.

Andere opmerkingen tegen het quota-systeem zijn : dat de quota bepaald worden op gegevens van het verleden en dus geen rekening houden met de evolutie noch met de vloot, noch met de verschuivingen in de behoeften.

Tenslotte is het feit van de afbakening van vanggebieden die naast elkaar liggen met specifieke quota per vanggebied een moeilijk na te leven voorschrift.

Maar spijs alle kritiek was er op de conferentie te Londen volgens hetgeen ik vernomen heb, een vaste overtuiging dat het quota-systeem zou behouden blijven.

We begrijpen daarbij de biologen die aan de basis liggen van dit stelsel. Zij hopen aldus de sterk aangetaste visstocks in een aantal jaren met zekere beperkingen, toch opnieuw enigermate te herstellen. De zee is echter een wonder iets. Waar onze haringvissers vorig jaar niets binnenhaalden en het hebben stopgezet, hebben ze dit jaar in enkele weken tijds uitzonderlijke vangsten geboekt. Waar de garnaal enkele jaren terug bijna afgeschreven was, hebben we nu ook op dat stuk werkelijk zeer goede vangsten van uitmuntende kwaliteit. Vandaar dat mensen van de praktijk soms nogal eens kritisch staan tegenover de wetenschapsmensen. Wat er ook van zij, onze mensen denken dat men meer resultaat zou bereiken met beter afgelijnde bescherming van de broed- en kweekplaatsen en het vergroten van de maaswijdten der netten, omdat aldus de wordende en de groeiende vis beschermd wordt die morgen sterkere jaarklassen voor de produktie kan vormen.

Wij gaan daar vandaag niet dieper op in.

Wij houden er rekening mee dat de quota behouden blijven.

Dan stelt zich de eigenlijke grondvraag. Als die quotaregeling een overgang naar betere tijden is, anders zou zij geen zin hebben, wat moet er gedaan worden om het bedrijf in stand te houden tot die betere tijd er is ??

Ik denk dat dit de kern is van het probleem, maar ook het moeilijkst om er een duidelijk antwoord op te geven.

Hoe groot moet het bedrijf zijn dat we in leven houden ? Met hoeveel schepen en hoeveel mensen — welk soort schepen voor welke soort visserij — moeten wij niet andere soorten visserij gaan beoefenen en andere vanggebieden gaan verkennen ?

In dezelfde richting kan de vraag gesteld worden of wij niet moeten aanmoedigen dat een aantal andere schepen sneller uit de vaart genomen worden ? Met verhoogde slooppremie zonder nieuwbouw ?

Tenslotte is er de brandstofprijzen, één van de belangrijkste, zonië de belangrijkste kostenfactor die momenteel het rendement bedreigt.

Het bedrijf is de Minister dankbaar omdat hij de visserij een tussenkomst in die brandstofprijzen bezorgd heeft. Maar het bedrijf dringt terecht aan en zou de Minister nog meer dank weten, wilde hij toepassen wat de EEG toelaat toe te passen op dit moment.

Er zijn in de eerstkomende maanden niet veel nieuwe vissersschepen meer te verwachten. Gij hebt de inzegening van het laatste nieuwe schip bijgewoond. Ik ken de reder en de schipper van zeer nabij. Het zijn uitzonderlijk bekwame mensen. Er is enorm geloof nodig om dit avontuur aan te gaan. Enorme kennis en liefde voor het beroep. Voeg daarbij dat ze een enorme hoop hebben op betere dagen. Maar dat die hoop insluit dat ze die betere dagen nog bereiken kunnen. Dat wil zeggen dat zij de huidige moeilijkheden overleven.

In de zeevisserij kan men nu zonder overdrijving spreken over een «Operatie Overleving». Die operatie berust voor een belangrijk stuk in uw handen.

Op U is een heel groot deel van de hoop gevestigd, hoop waarvan men zegt «hoop doet leven».

Wij hebben hoop omdat gij de visserij wilt laten overleven en voortleven.

TUSSENKOMST VAN BURGEMEESTER EN VOLKSVER- TEGENWOORDIGER CONTENT

De twee laatste jaren dreigt de Vlaamse zeevisserij verder te worden overspoeld door een samenloop van problemen. Die problemen kan men in vier grote punten indelen :

- 1) de marktstructuur en de prijzenpolitiek;
- 2) de stijging der uitredingskosten (mijnrechten, commissie- en visafslag, fonds voor scheepsjongens);
- 3) de overbevissing, de vangstkwantumbeperving en de uitbreiding van het zeerecht voor wat betreft de territoriale wateren in de Internationale Zee-rechtcommissies van Caracas en Genève;
- 4) garnaal- en kustvisserij worden bedreigd door de zandwinning en door de bouw van kerncentrales;

Voeg daarbij de voortdurende stijging der stookolieprijzen, de verhoging bedroeg van 1,10 fr tot 4,86 fr in enkele jaren tijd, de lonen en exploitatiekosten alsook het artisanale karakter van onze vissersvloot dragen ertoe bij de afgang van de visindustrie in versneld tempo te laten verlopen.

Om het belang te onderlijnen van de zeevisserij voor onze kust moet ik U aanhalen dat er op het ogenblik 1.800 vissers te werk gesteld zijn en in het totaal met de nieuwe bedrijven inbegrepen zijn ongeveer 25.000 arbeiders rechtstreeks bij het bedrijf betrokken.

Een tweede aanhaling betreft de zeevisser zelf. Hij werkt op procent, hij is betrokken in de exploitatie zodanig dat er een band bestaat **tussen de visser en de reder**. Dit procent wordt berekend bij de middenslagvisserij voor de schipper van 8 tot 9 pct van de opbrengst, de machinist van 6 tot 7 pct, de matroos 5,5 pct en de lichtmatroos 2 pct. Wanneer men dan verder onderzoekt dat de mees-

te vissoorten tussen de 8 en 20 fr per kg betaald worden aan de reder zelf in de mijn en dat deze vis dan verder aan ontzettend hoge prijzen wordt verkocht, dan weet men onmiddellijk dat het beroep van zeevisser, naast de vele gevaren — en men moet maar een ogenblik denken aan het vergaan van de Blankenbergse vissersboot 604 — de moeite niet loont uitgeoefend te worden.

Marktstructuur en prijzenpolitiek

Wanneer wij weten dat bv in de vismijn kleine tongprijzen genoteerd van 65 fr stijgen in de handel tot 300 fr, dat wijting 9 fr kost in de vismijn en 80 fr in de handel wordt verkocht, kabeljauw 25 fr vismijn — 140 fr handel, haring in de vismijn 20 fr haalt en 90 fr in de handel, allemaal prijzen per kg, dan weet men onmiddellijk dat het verschil tussen de visprijzen betaald aan de visser zelf en de consument somtijds met 300 pct en veel meer verhoogd worden. Verder loopt ook de structuur van de groothandelsbank verkeerd : de groothandel werkt met een minimum aan investering voor verwerkingsmateriaal en personeel, zodat zij haar heil zoekt in de onverwerkte uitvoer. In 2 jaar tijd is de visaanvoer door allerlei omstandigheden teruggelopen en is de prijs aan de producent niet gestegen in verhouding met de stijging van de uitredingskosten.

De uitredingskosten

Die uitredingskosten bestaan dan uit twee soorten :

- 1) de procentuele kosten
- 2) de vaste kosten

De procentuele kosten bestaan uit het loon van de bemanning, de vismijnrechten, de visafslagkosten, kosten van de beroepsvereniging, het fonds voor de scheepsjongens, enz

Als vaste kosten kunnen wij aanrekenen de stookolie, het onderhoud en herstellingskosten, vistuig, de apparatuur, sociale lasten, verzekering, enz

Als U beide soorten kosten naziet, weet U dat onmiddellijk de verhoging die zich daar de laatste jaren heeft voorgedaan.

De stookolie bedroeg vroeger 6 pct en nu 18 pct van het totaal aan kosten, die de reder en de visser maakt en waarvan de Staat maar een halve frank per liter teruggeeft.

Is het niet mogelijk dat de vissers een redelijker bedrag op hun stookolie zouden terugkrijgen. Deze maatregel zou tot gevolg hebben dat de vissers afzien van de verkoop in het buitenland. Dit euvel zorgt er momenteel voor dat 66 pct van de vis die in België op tafel komt, ingevoerde vis is, die voor een groot gedeelte door Belgische vissers gevangen wordt, maar langs de buitenlandse havens opnieuw in onze pakhuizen verschijnt. De stelling dat de hoge stookolieprijzen er de oorzaak van zou zijn, dat de vissers hun vangsten in buitenlandse havens verkopen, wordt verder nog in de hand gewerkt door het feit dat ze in het buitenland meestal hogere prijzen krijgen, die zelf gaan tot 12 pct en

meer.

Moest daarbij ook kunnen gewerkt worden aan onze kust met hulp van de regering reuze diepvriesinstallaties aan te brengen, dan zou dit een welgekomen uitbouw voor het visserijbedrijf betekenen.

De overbevissing

Dat er overbevissing is en de stock onrustwekkend terugloopt, is een niet weg te cijferen feit.

We zijn de eersten om te zeggen dat er moet ingegrepen worden. Maar dat men tracht deze beperking van het opleggen van volwassen vis voor menselijk gebruik en langs de andere kant de hoofdschuldige met name de industriële pufvisserij — en de massale verwerking van onvolwassen vis voor olie, diervoeding, schoonheidsprodukten en meer van die dingen, slechts een zelvende vermaning toestuurt en maar halve maatregelen toepast, daar kunnen wij het niet mee eens zijn.

Zolang dus de pufvisserij toegelaten wordt, zal de kwantumbeperving niet in staat zijn de stocks van teruglopen te redden.

De zandwinning

De zandwinning is al een rechtstreekse bedreiging van de visstand. Vooral de kust- en garnaalvisserij worden hierbij getroffen. De geplande kerncentrales aan onze kust gaan daar finaal een kruis over maken.

Ten eerste worden verbruikers argwanend in verband met de radio-activiteiten in de buurt van visrijke zeewateren.

Ten tweede dreigt de verwarming van het zeewater nadat het als koelwater wordt gebruikt, de hoeveelheid plankton zodanig te verhogen, dat het water voor vissen giftig wordt. Dat betekent meteen het einde van onze kustvisserij.

Wat vraagt de visser nu aan de Minister van Landbouw ? In de eerste plaats dat hij meehelpt de grote winstmarges tussen producent en verbruiker naar omlaag te halen. Gevolg daarvan meer visverbruik dus ook meer verkoop.

Ten tweede door een intensieve gecentraliseerde verwerking de goedkope volksvis degelijk op de markt te brengen.

En ten derde met een modern machinaal bedrijf de kwaliteit van de vis te verhogen. Daarvoor, Mijnheer de Minister, zou de Staat aan de vissers bijkomende kredieten moeten bezorgen en daarbij een wel doorgevoerde controle op de visprijzen moeten in de hand werken.

Voeg daarbij : rechtstreeks staatsubsidies, tussenkomst in de in-trestvoet, doelmatige prijzencontrole op de verbruiksremmende te hoge kleinhandelsprijzen, verhoogde staatssteun voor vernieuwing van de vloot in een doordacht nieuw bouwbeleid, doelmatige steun in het polyvalent werk van de vaartuigen en in het opzoeken van nieuwe visgronden.

Mag ik om te eindigen, Mijnheer de Minister, U verzoeken bij Uw collega de Minister van Openbare Werken, aan te dringen tot het be-

(vervolg blz. 6)

(Vervolg van blz. 5)

houden van de zeevisserij te Zeebrugge, door het creëren van meer ligplaatsen en het verzekeren van de diepte bij laag water en de coördinatie dienaangaande.

Een overleg tussen beide ministeries zou er toe helpen het wantrouwen en de onzekerheid waarin de Zeevisserij te Zeebrugge zich bevindt weg te werken.

Al deze maatregelen zouden er kunnen toe bijdragen de zeevisserij van een gewissen ondergang te redden.

Tot daar deze nuttige tussenkomst.

HET ANTWOORD VAN DE MINISTER

Gedurende meer dan 20 minuten beantwoordde Minister Lavens de verschillende sprekers waaronder Dries Claeys, Raoul Bonnel, E. Vansteenkiste van Oostende, Willem Content van Blankenberge en F. Vandamme van Brugge, na eerst een diepgevoelde rouwhulde gebracht te hebben. Aan de slachtoffers van de B-604.

Dit antwoord verschijnt volgende week in Het Visserijblad, vakblad van onze reders en vissers.

ZAL HET STELSEL VAN QUOTAREGELING BIJ AANVOER VAN VIS MOETEN HERZIEN WORDEN ?

Wij hebben van in de aanvang er op gewezen dat het vaststellen van quotas voor bepaalde soorten vis zoals haring, tong, schol, kabeljauw in de visserij een ganse ontreddering zou brengen en aanleiding tot veel moeilijkheden.

Steeds zijn we voorstander geweest van het vergroten van de netmazen om de kleine vis zoveel mogelijk te beschermen, het verbieden van bepaalde visgronden gedurende bepaalde maanden van het jaar en desnoods een gans jaar.

Verder zouden alle landen aan de Noordzee alle visserij binnen de 12 mijlzone zowel voor eigen als voor andere vissers moeten verbieden met vaartuigen van 50 Bruto Ton en meer dan 200 P.K.

Zodoende zou men veel nuttiger en doelmatiger werk hebben verricht dan nu.

Want de beperking is er op haring, schol, tong, kabeljauw, enz..... Wie zou ons durven zeggen dat de controle hierop minutieus en daadwerkelijk kan uitgevoerd.

Het heeft integendeel aanleiding gegeven tot een zoveel mogelijke verkoop in de zwarte markt met al de nadelige gevolgen op de prijsvorming, de handel en de reders zelf, die maar al te weinig beseffen welke nadelen dit alles met zich brengt.

DE TOESTAND IN HOLLAND

Nu de tongvissers daar geen tong meer mogen aanvoeren en 'n tongverbod is uitgevaardigd die ons **dunkens nog geen strafbare mogelijkheden** met zich brengt (zie ons artikel van 28 november) is er zowel in Den Helder als in Urk een aktie ontstaan waarover de IJmuiders Courant ons hiernavolgende schrijft.

LOSSERS EN SORTEERDERS SLUITEN ZICH AAN BIJ AKTIE

TONGVISSERS VAREN NIET UIT

De Helderse vissers zullen in navolging van hun Urker kollega's deze week niet ter visvangst gaan. Dit naar aanleiding van het verbod verder nog tong te vangen. De Urker vishandel zal geen vis kopen van vissers die, ondanks de aktie, toch vis aanvoeren, aldus is in een vergadering van de Vereniging van Vishandel op Urk besloten. Andere groepen, zoals lossers en sorteerdere sloten zich bij de boycot-aktie aan.

Het is volgens de Urker vissers

iet mogelijk om de tongvis te ontwijken. «Zelfs als we op schol gaan vissen krijgen we gegarandeerd ook tong in onze netten. Principieel vinden we het onjuist om die tong uit te selekteren en vervolgens als dode vis weer in zee te gooien», aldus de vissers.

Het is volgens de vissers technisch niet mogelijk en financieel niet verantwoord alleen schol aan te voeren en geen tong. De overkoepelende «Stichting van de Nederlandse Zeevisserij» in Den Haag heeft te egrafisch aan minister Van der Stee van Landbouw en Visserij gevraagd, op de kortst mogelijke termijn maatregelen te nemen tot instandhouding van het vlootbestand. De stichting signaleert grote onrust onder de door het tongaanvoerverbod getroffen vissers. Met haar telegram bedoelt de stichting niet dat de tongvisserij dit jaar nog zou moeten worden hervat. Wel blijft ze denken aan de stilligpremie voor tijdelijk uit de visserijvaart genomen schepen.

Er zijn nu al zoveel schepen aangemeld voor de verdubbelde saneringspremie dat men al van een redelijke sanering kan spreken. Voor wat er van de vissersvloot overblijft wil men graag die stilligpremie als overbrugging. Ook is daarmee te voorkomen dat bemanningen verdwijnen. De onlangs door de overheid bekend gemaakte kredietgarantiemaatregelen vindt dr. Kranenburg, voorzitter van de stichting, niet helemaal voldoende. Voor vissers die niet overdreven in de schulden zitten zijn de ergste moeilijkheden ermee op te vangen. Kranenburg gelooft niet dat de scholaanvoer zoveel minder behoeft te worden nu een deel van de visserijvloot binnen blijft. De Urkers, die de schol willen laten zwemmen, zijn tongspecialisten, en hoe meer men op tong gespecialiseerd is, hoe moeilijker het is aan iets anders te beginnen.

Totdaar dit artikel.

Wat zal er bij ons gebeuren, zo er een tongenaanvoer verbod tot stand komt?

Welke hulpmaatregelen zullen er komen. Gelukkig dat onze vloot veel geslonken is en in verhouding weinig nieuwe vaartuigen bijkwamen, waar in Holland men er in de bouw steeds is op los gegaan.

Wij hebben een verder modernisering van de vloot dringend nodig, maar..... niet zonder ernstige steun van de FEOGA.

P. VANDENBERGHE

MINISTER VAN LANDBOUW RIEP NAT. VISSERIJKOMMISSIE BIJEEN

Ingevolge een vergissing hebben wij vorige week een verkeerd artikel gepubliceerd onder bovenstaande hoofding. In huidig nummer geven wij nu weer in welke omstandigheden minister Lavens van het departement van Landbouw de Nationale Visserijkommissie bijeen riep. Met uiteraard onze verantwoordingen voor de begane fout.

We vernemen dat minister Lavens woord heeft gehouden en zijn belofte gedaan op onze vraag op de doopplechtigheid van de heer Vanderveens vaarttuig, is nagekomen. Zijn secretaris-generaal heeft verleden vrijdag de nationale visserijkommissie samengeroepen.

Spijtig genoeg waren de aangezochte volksvertegenwoordigers niet opgekomen, daar ze in het parlement moesten zijn om te stemmen over de fusies van de gemeenten.

De Rederscentrale had waarschijnlijk gemeend niet voldoende haar zaak te kunnen verdedigen want in plaats van de vroegere drie afgevaardigden was zij met niet minder dan 7 mensen afgekomen. Buiten de afgevaardigde van de minister van Landbouw waren ook vertegenwoordigers aanwezig van de minister van Verkeerswezen, Sociale Voorzorg en Economische Zaken.

Ter bespreking lag een document ter tafel waarin de visserij vraagt dat de overheid zou ter hulp komen inzake gasoil, slooppremie, RMZ, enz. Daarvoor heeft men een jaar tijd nodig gehad om dit voor te bereiden.

De minister van Landbouw heeft er echter reeds herhaaldelijk op gewezen dat ook het bedrijf zelf een positieve inbreng moet doen door zich te reorganiseren, door zelf de aangevoerde vis te commercialiseren, enz. Daaromtrent echter zou de rederscentrale in gebreke gebleven zijn en tot nu toe wacht men op die positieve voorstellen.

Het is dan ook te betreuren dat de afvaardiging van Rederscentrale zelf onderling in discussie zou gekomen zijn over de slooppremie. Inderdaad, elk spreekt daar voor zijn eigen kapel.

Hoe is het mogelijk om na bijna een gans jaar vergaderen en bespreken, maar Brussel te gaan en er tegen mekaar ruzie te gaan maken. Er was namelijk overeengekomen dat zou gevraagd worden de slooppremie van 5.000 fr te verhogen tot 20.000 fr per ton, maar echter met een maximum van 4 miljoen.

Mr Van Lul oordeelde nu ter plaatse, na maandenlange voorbereiding, dat er geen maximum zou mogen voorzien worden, terwijl anderen terecht vrezen dat de minister niet zal bereid zijn, evenmin als de regering, zijn ganse portefeuille zo maar op tafel te smijten. Eens te meer werd hier voor het eigen zaakje gesproken om meer te krijgen van slooppremie dan de kostprijs bij aankoop van verwezen schepen.

Gezien de begrotingsmogelijkheden vreesst men terecht dat een slooppremie zonder maximum niet zal worden goedgekeurd, zodat alles zou kunnen blijven bij het vroegere. Nochtans ware 20.000 fr per ton met een maximum van 4 miljoen de oplossing voor de kust en middenslagvisserij.

Er is ook gesproken over de toelage op gasoil, maar daarover kan België niet beslissen, gezien de EEG daartoe de toelating moet geven. Moest de EEG echter bereid zijn ook een subsidie toe te laten voor 1976, dan mag verwacht worden dat onze minister van Landbouw opnieuw een premie zal geven.

Ook hier moet men toegeven dat de afvaardiging geleid door voorzitter en secretaris, geen flits afweten hoe de vorst in de steel zit en waarop in verband hiermede dient gewezen, daar er discriminatie bestaat in prijs in ristournes en voorwaarden tussen de verschillende EEG partners.

Er is weliswaar gezegd dat de duurdere energieprijs niet alleen voor de visserij belangrijk is en dat gans onze nijverheid daaronder lijdt, maar intussen geeft Nederland een grotere subsidie dan België, terwijl de aankoopprijs in Engeland veel lager ligt dan bij ons. Als de EEG er zong moet voor dragen dat alle 9 landen GELIJK kunnen bleef zijn, dan moeten de Belgische reders toch niet worden bemadeld. Maar ook hier was het triestig om zien hoe het vraagstuk door de Rederscentrale ingeleid werd.

De visserijkommissie zal wellicht nog ettelijke vergaderingen nodig hebben vooraleer alle punten besproken zijn en voor dat men tot een eindrapport komt. INTUSSEN VERSTRIJKT DE TIJD en worden de moeilijkheden groter. De schulden van de reders hopen zich op. De toestand is zeer ernstig. Zou men dan niet liever onmiddellijk de miljoenen van vóór vrijgeven?

Maar maar men ons verzekerde, zou de nationale visserijkommissie niet eens over de gelden van vóór spreken, omdat de Rederscentrale dit NIET REALISEERBAAR vindt en daarvoor geen voorstellen heeft gedaan. Wat onaanvaardbaar is, is het feit dat de beheerraad twee jaar geleden voor de afschaffing stemde en dat onder die invloed van de voorzitter, die in een baggermaatschappij familiale belangen schijnt te hebben, dit punt waar 60 miljoen voorhanden zijn, EIGENDOM VAN DE VISSERIJ, zo maar van de agenda wegviel. Hiervoor diende geen beroep gedaan op staatsgelden.

Buiten de goodwill van de Minister van Landbouw, moeten we dus niet zoveel meer verwachten en zal het luiden: ze dronken een glas, pisten een plas en lieten alles zoals het was.

Dat is het resultaat van een triestig beheer in de Rederscentrale, waar het wel mogelijk is aan een sortaris en wedde van meer dan één miljoen frank per jaar te betalen zonder dat daartegen iets gezegd wordt.

P. Vandenberghe. N.B. Heden donderdag werd een nieuwe zitting te Brussel belegd.